

Diumenge IV (C) d'Advent

Text de l'Evangelí (Lc 1,39-45): Per aquells dies, Maria se n'anà de pressa a la Muntanya, en un poble de Judea, va entrar a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, l'infant va saltar dins les seves entranyes, i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant. Llavors cridà amb totes les forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes! Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar? Tan bon punt he sentit la teva salutació, l'infant ha saltat de joia dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà!».

«Feliç tu que has cregut»

+ Mons. Ramon MALLA i Call Bisbe Emèrit de Lleida
(Lleida, Espanya)

Avui és l'últim diumenge d'aquest temps de preparació per l'arribada —l'Advent— de Déu a Betlem. Pel fet de ser en tot igual a nosaltres, va voler ser concebut —com qualsevol home— en el si d'una dona, la Verge Maria, però per obra i gràcia de l'Esperit Sant, ja que era Déu. Aviat, en el dia de Nadal, celebrarem amb gran alegria el seu naixement.

L'Evangelí d'avui ens presenta dos personatges, Maria i la seva cosina Elisabet, que ens indiquen l'actitud que hi ha d'haver en el nostre esperit per a contemplar aquest esdeveniment. Ha d'ésser una actitud de fe, i de fe dinàmica.

Elisabet, amb sincera humilitat, «quedà plena de l'Esperit Sant. Llavors cridà amb totes les forces: «(...) Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar?» (Lc 1,41-43). Ningú no li havia explicat. No més la fe, l'Esperit Sant, li havia fet veure que la seva cosina era mare del seu Senyor, de Déu.

Coneixent ara l'actitud de fe total per part de Maria, quan l'Àngel li anuncià que Déu l'havia escollida per ser la seva mare terrenal, Elisabet no s'està de proclamar l'alegria que dóna la fe. Ho posa de relleu dient: «Feliç tu que has cregut» (Lc 1,45).

És, doncs, amb actitud de fe que hem de viure el Nadal. Però, a imitació de Maria i Isabel, amb fe dinàmica. En conseqüència, com Elisabet, si cal, no ens hem de retenir en expressar l'agraïment i el goig de tenir la fe. I, com Maria, a més l'hem de manifestar amb les obres. «Maria se n'anà de pressa a la Muntanya, en un poble de Judea, va entrar a casa de Zacaries i saludà Elisabet» (Lc 1,39-40) per a felicitar-la i ajudar-la, quedant-se uns tres mesos amb ella (cf. Lc 1,56).

Sant Ambròs ens recomana que, en aquestes festes, «tinguem tots l'ànima de Maria per a gloriïcar el Senyor». Ben segur que no ens faltaran ocasions de compartir alegries i d'ajudar als necessitats.